

kunne tages i Betragtning. Finder Domstolen herefter, at den af Sælgeren satte Pris er „ubillig“, nedsættes den til, hvad der efter de fremkomne Oplysninger, som navnlig Køberen vil være opfordret til at fremskaffe, maa anses for den efter Omstændighederne rimelig Pris. At opstille faste Regler for, hvilke Omstændigheder der hermed bør tages i Betragtning, navnlig med Hensyn til, hvilket Steds eller hvilket nærmere Tidspunkts Priser der bør danne Grundlaget for Bedømmelsen, lader sig næppe gøre uden Generalisationer af tvivlsom Berettigelse.

Det fremgaar af Formuleringen i § 5, at dens Regel ikke direkte finder Anvendelse i Tilfælde, i hvilke det staar fast, eller — uden at det modsatte oplyses at være Tilfældet — paastaas, at der er truffet en Aftale mellem Parterne om Købesummens Størrelse, men der alene tvistes om, hvilken denne er. Heller ikke har man fundet tilstrækkelig Anledning til — i Strid med det af Udkastet ellers fulgte Princip — at optage Bestemmelser om Fordelingen af Bevisbyrden mellem Parterne, naar de tvistes om, hvorvidt der er truffet en Aftale om Købesummens Størrelse eller ej, saameget mindre som der vistnok ikke herom kan opstilles nogen for alle forekommende Tilfælde passende Regel af tilstrækkelig Bestemthed.

Som et Modstykke til det af § 5 omhandlede Tilfælde staar det: at et Køb er sluttet, uden at der er truffet Aftale om Salgsgegenstandens Kvalitet, et Tilfælde, der kun kan forekomme ved Køb af Genstande, som ere bestemte efter Art. I adskillige fremmede Lovbøger indeholdes herom Bestemmelser, der alle gaa i den Retning, at Sælgeren i saa Fald er pligtig at levere en i det mindste middelgod Ting af vedkommende Art, hvorved det naturligvis forudsættes, at Varen er uden Fejl, i Handelsforhold altsaa „en sund og god Handelsvare“, jfr. saaledes den tyske borgerlige Lovbog § 243 og Handels-

lovbogens § 360 („eine Sache von mittlerer Art und Güte“), den schweitziske Forbundslov om Obligationsretten (1881) Art. 81 („mittlerer Qualität“), den engelske Sale of Goods Act Sect. 14 („goods of merchantable quality“) og den franske Code civil art. 1246 (hverken „de la meilleure espèce eller de la plus mauvaise“). En Regel af dette Indhold er utvivlsomt ogsaa i Hovedsagen stemmende med den almindelige Retsopfattelse hos os, hvilken navnlig hyppig har faaet Udtryk for de egentlige Handelsforholds Vedkommende jfr. allerede Højesterets Dom 1. Februar 1844 i Schlegels Samling II S. 651. Man har dog fundet overvejende Betænkeligheder ved at optage en saadan almindelig Udtalelse i Udkastet. Dels forekommer Tilfælde af denne Art ret sjældent, idet de med Købet forbundne Omstændigheder, navnlig Parternes Vedtagelse af en bestemt Pris, næsten altid ville give tilstrækkelig Tilknytning til en Bestemmelse af den nærmere Beskaffenhed indenfor en mere almindelig holdt Betegnelse, dels kan Sætningen ikke ubetinget opretholdes i de Tilfælde, i hvilke der til Betegnelse af Salgsgegenstanden er benyttet visse særlige Klassifikationsmærker, der dog aabne Mulighed for Forskelligheder i Kvalitet. I enkelte Tilfælde af sidstnævnte Art, f. Eks. naar der er truffet Aftale om Leveringen af en Vare med et vist Indhold af kemisk bestemte Stoffer eller naar Købet angaar en Vare, for hvilken de almindelig brugte Kvalitetsbetegnelser er særlig fint nuancerede, maa det tværtimod antages, at Sælgeren kan opfylde sin Forpligtelse ved Levering af en Vare af endog den ringeste Kvalitet indenfor den fastsatte Art. Man har derfor ment at burde henskyde dette Spørgsmaal til Afgørelse af Domstolene i Overensstemmelse med den raadende Retsopfattelse.

§ 6.

Bestemmelsen i Udkastets § 6 om Køberens Pligt i Handelskøb til at reklamere imod Prisangivelsen i en ham af Sælgeren